

Cầu vồng và mưa

Phải đi qua những ngày mưa mới đi đến được những ngày nắng, nhưng có vẻ tôi chỉ muốn chọn 1 con đường tắt, đó là đi thẳng đến những ngày tươi sáng. Một người sống yên bình như tôi không thích những nốt lặng của cuộc đời hay những nỗi buồn mà mình phải chịu đựng.

Tôi là 1 đứa con gái 17 tuổi, cũng giống như các bạn nữ cùng trang lứa khác, tâm hồn tôi lãng mạn, hay thả mình chìm vào trong những giấc mơ và rồi đôi lúc cũng chẳng buồn đứng dậy. Bởi tôi luôn hy vọng những tưởng tượng của tôi rồi sẽ có ngày trở thành hiện thực. Đến nàng công chúa ngủ trong rừng 100 năm còn có thể thức dậy bởi nụ hôn của hoàng tử thì có gì tôi lại không dám tin vào ước mơ của mình chứ? Cho dù nó hơi viễn vông, nhưng có sao đâu nhỉ? Bởi vì đâu ai đánh thuế giấc mơ bao giờ...

Có thể bạn đang nghĩ giấc mơ của tôi có lẽ rất hoang tưởng và xa vời thực tiễn? Nếu không tại sao tôi lại ấp ủ 17 năm như thế phải không? Thực ra thì điều tôi vẫn chờ đợi và mong chờ ấy đơn giản lắm. Là 1 buổi sáng tôi được đánh thức bởi bé Mèo Béo dễ thương cùng ánh nắng của sáng sớm đang cố gắng xuyên mình qua song cửa sổ, với 1 tách cà phê đắng bên trên bàn học, sau đó sẽ cùng đi dạo với hoàng tử trong mộng của mình.

Nếu như hôm đó trời có đổ mưa, 2 đứa chúng tôi sẽ chạy thật vội đến 1 cửa hàng tạp hoá nào gần đó, cả 2 sẽ vô tình cùng gọi “ Cô ơi cho con 2 kem ốc quế” rồi quay sang đỏ mặt nhìn nhau cười. Phải làm sao để có thể bớt xấu hổ trong mắt người ấy được nhỉ? Và tôi sẽ lại giả vờ đưa bàn tay nhỏ nhắn của mình ra hứng từng hạt mưa, rồi quay sang hỏi

-Cậu chọn là những hạt mưa còn đọng lại trong lòng bàn tay tớ hay là những giọt mưa bị rơi qua những kẽ tay

Và có lẽ sẽ chẳng còn câu trả lời nào tuyệt vời hơn ngoài câu nói -Sẽ là tất cả, bởi vì tình yêu của chúng ta nhiều và bất tận, như mưa...

Qua những cơn mưa sẽ có những dải màu vắt qua nhau trên nền trời xanh

thăm, mê hoặc và lung linh, giống hệt như tâm hồn trong trẻo của 1 đứa con gái đang ở trong tuổi 17

Nhưng hình như là tôi đang bị mê muội bởi xem phim truyền hình quá nhiều rồi thì phải. Bởi những cảnh tượng đó có khi nào gặp ở ngoài đời thực đâu. Nhưng không sao, cuộc sống sẽ thật hạnh phúc hơn khi bạn biết mơ mộng và biết giữ gìn những giấc mơ đó cho riêng mình, có gì thú vị hơn khi mình có 1 bí mật riêng mà người khác không thể nào biết, không thể nào nhìn thấy được và đương nhiên là cũng không thể nào chiếm đoạt được nó.

Bởi đó là kho báu của riêng tôi thôi! Cũng như tôi thích Minh, nhưng tôi không dám nói ra điều đó, Vì tôi sợ sẽ đánh mất bí mật riêng của mình.

Tôi yêu cầu vòng và cũng sẽ chẳng có gì bất ngờ nếu tôi luôn ghi ở nhãn vở của mình là Rainbow ở dòng Họ và tên. Nhưng có một điều rất bực là Minh (cậu ấy ngồi cùng bàn với tôi) luôn lấy bút xóa gạch chữ Bow phía sau Rain đi, lý do đơn giản, cậu ấy thích mưa. Minh thích điều đó đâu có nghĩa là bắt người khác phải có cùng chung sở thích với mình cơ chứ? Cũng như tôi thích Minh nhưng cũng đâu dám bắt cậu ấy phải thích tôi đâu?

Bản thân tôi vốn dĩ đã không thích những cơn mưa bồn bã và lạnh lẽo, hành động của Minh khiến tôi đâm ra ghét mưa hơn, mặc dù tôi biết, nếu không có mưa, cầu vòng cũng sẽ chẳng thể nào xuất hiện.

-Này, sao cậu thích mưa?

Khi Minh đang đưa đôi mắt thần thờ ra phía ngoài cửa sổ để nhìn những hạt mưa đang rơi tí tách, tôi nhảy tới ngồi cạnh và đẩy chai c2 về phía cậu ấy. Minh quay sang nhìn tôi đầy lạ lẫm -Buổi sáng vui vẻ, hôm nay là 1 ngày đẹp trời với cậu phải không?

Và Minh cười, phải chú thích thêm là khi cậu ấy cười, 2 má lúm đồng tiền đã góp phần làm tăng độ duyên trai cho cậu ấy

Tôi không hiểu Minh cuồng mưa thế nào mà suốt 5 tiết học cậu ấy chỉ chú tâm đến những hạt mưa đó. Xem nào, nó là những giọt nước không màu, không mùi, không vị, có gì hấp dẫn đâu nhỉ? Hay cậu ta đi theo xu hướng lãng mạn thái quá giống tôi? Thế này thì không ổn cho lắm. Cũng giống như

màu hồng không hoàn toàn thuộc về giới tính nào cả, nhưng nếu như có 1 anh chàng nào đó mà thích màu hồng chắc cũng dễ gây hiểu lầm về giới tính lắm! Và trong trường hợp này, tôi đang bắt đầu nghi hoặc về giới tính của Minh rồi đấy! Liệu tôi có đang thích 1 người cùng giới không nhỉ :-/ Là con trai, bay bổng quá cũng thấy có gì đó hơi bất thường J

-Mi ngố, sao cậu thích cầu vồng?

Câu hỏi của Minh làm tôi rơi vào trạng thái đơ toàn tập. Bởi dù sao cũng là kẻ bị động, tôi còn chưa kịp chuẩn bị tâm lý để thuyết trình về 1 thứ quá ư là tuyệt vời như thế. Vậy là thay vì làm một bài văn miêu tả, tự sự, thuyết minh kết hợp biểu cảm tôi chỉ lắp bắp nói 1 câu ngớ ngẩn

-Vì nó đẹp

-Đúng là đồ con gái

-Còn cậu đúng là đồ... con trai-Tôi nhăn mũi

Cậu ấy lại cười với tôi, cũng chẳng biết là cười vì tôi ngây thơ quá hay là vì độ ngớ ngẩn khó ai đuổi kịp của mình nữa nhưng thấy cậu ấy vui, tôi cũng vui theo cậu ấy

Tôi cũng đưa mắt mình nhìn ra ngoài cửa sổ. Thực tế là tôi không thích mưa, bởi mỗi lần mưa không hiểu sao tâm trạng tôi rất buồn. Nếu mỗi hạt mưa như 1 nốt nhạc thì mỗi cơn mưa sẽ là mỗi bản nhạc buồn với tôi.

Phải đi qua những ngày mưa mới đi đến được những ngày nắng, nhưng có vẻ tôi chỉ muốn chọn 1 con đường tắt, đó là đi thẳng đến những ngày tươi sáng. Một người sống yên bình như tôi không thích những nốt lặng của cuộc đời hay những nỗi buồn mà mình phải chịu đựng. Có một kí ức về mưa mà tôi không thể quên. Cũng chẳng biết có nên gọi đó là kí ức hay không nữa. Bởi kí ức thường là rất đẹp còn cái mà tôi gọi là kí ức thì đúng là một câu chuyện rất buồn. Tôi không muốn nhớ tới nhưng mỗi lần mưa những giây phút đó lại hiện về làm nước mắt tôi như trực rơi, mọi thứ cứ như mới xảy ra từ ngày hôm qua vậy

Mưa mang người tôi yêu thương nhất đi và tôi đã không thể níu giữ người đó

ở bên cạnh mình. Chúng tôi yêu nhau vào một ngày mưa, chia tay cũng vào một ngày mưa. Cứ như là định mệnh vậy, đưa chúng tôi đến với nhau rồi lại đẩy chúng tôi ra xa, mỗi người một cực của Trái đất, khoảng cách là một thứ vô hình mà tôi không thể nhìn thấy

Từ đó đến giờ tôi không gặp được người ấy nữa, nhưng mọi thứ về người ta tôi vẫn nhớ, giữ lại một khoảng kí ức cho riêng mình, để khi nhớ lại sao mà tôi thấy tim mình đau nhói.

Tôi ngoảnh sang nhìn Minh, cậu ấy là một người rất dễ thương, nhưng vẫn có những nét lạnh lùng nào đó rất hấp dẫn tôi. Người ta bảo mỗi tình đầu thường để lại cho chúng ta nhiều dư âm, và những lần sau khi chúng ta yêu một người nào đó, người ấy sẽ luôn luôn có chút gì đó của người đầu tiên. Nghiệm lại mình thấy cũng chẳng có gì sai. Tôi nhớ lần đầu tiên nhìn Minh tôi đã ngỡ như gặp anh ấy, cả 2 thực sự có rất nhiều nét tương đồng với nhau. Nhưng con người thì chẳng ai giống nhau hoàn toàn cả, anh ấy có nét riêng của anh ấy, Minh có nét riêng của Minh, tôi không nhầm lẫn đến mức ấy, chỉ là đôi lúc nhìn Minh tôi lại nhớ lại một chút về tình yêu trước kia của mình thôi.

-Cậu có vẻ không thích mưa lắm, có tâm sự gì à?

-Hừm-Tôi cười gượng gạo, tôi không nghĩ sẽ nói chuyện đó ra với Minh, thế mà lại bị cậu ấy phát hiện ra – Một chuyện buồn thôi

-Vậy thôi cậu đừng kể, nếu điều đó làm cậu buồn

Minh cũng là một chàng trai rất tâm lý nữa, có lần cậu ấy nói với tôi con trai sợ nhất là khi con gái khóc. Tôi nhìn mưa ngày càng rơi nặng hạt hơn rồi tự hỏi tại sao Minh không sợ nhìn thấy nước mắt của ông trời? Còn tôi, hễ gặp mưa là lòng tôi lại trùng xuống

Tan học, trời vẫn mưa to, không có dấu hiệu là sẽ ngớt, còn tôi thì lúng túng, không biết mình sẽ về nhà bằng cách nào. Lúc sáng tôi đi học trời chỉ mưa nhỏ nên tôi cũng mặc kệ, chẳng thèm mang ô hay áo mưa gì hết. Giờ thì bắt đầu thấy hối hận rồi. Trong lúc tôi còn đang chẳng biết phải làm thế nào định dầm mưa chạy về thì Minh vỗ vai tôi nói

-Cùng về nhé!

-Sao cơ?- Tôi quay người lại tròn mắt nhìn Minh vì đây là lần đầu tiên cậu ấy đề nghị đi chung với tôi

-Thì tại tớ thấy cậu không mang ô dù gì mà. Đi bộ từ trường ra bến xe bus cũng mất 10 phút, từng ấy đủ làm cậu ướt nhẹt rồi, phụ xe không cho lên đâu

-Hi, cảm ơn cậu trước nhé

Để cảm ơn Minh tôi mua cho cậu ấy một gói bim bim, và tôi sẽ là người cầm ô cho cậu ấy. Nhưng có lẽ do tay tôi ngắn hoặc là Minh quá cao mà tôi luôn để cậu ấy bị ướt

-Cậu phải giơ cao lên chứ? Tớ bị ướt rồi này

-Nhưng mỗi tay lắm, cậu mau ăn hết bim bim rồi cầm ô đi, chiều cao tớ và cậu chênh lệch bao nhiêu cậu cũng biết mà

-Cậu đúng là nắm lùn di động, một mét bẻ đôi Tôi méo xeo mặt, cậu ấy đang chê tôi lùn phải không?

-Để tớ ga lăng nốt lần này vậy, ăn nốt bim bim đi này

-Hi hi, tớ biết cậu là người tốt mà, tốt thì tốt luôn cho trót Minh nhỉ

Minh lườm tôi một cái rất đáng yêu rồi mắng tôi đúng là đồ láu cá, tôi vẫn toe toét lúc lắc cái đầu đi sát bên cạnh cậu ấy. Đột nhiên Minh đưa tay đặt nhẹ lên vai tôi rồi thì thầm

-Mi à, thực ra thì tớ thích mưa, cũng thích cả cầu vồng nữa.

Tôi còn đang bất ngờ về hành động kì lạ của Minh thì càng bất ngờ hơn khi đột nhiên cậu ấy nói với tôi câu đó. Tôi không ăn nữa, chỉ đưa mắt lên nhìn cậu ấy, ý muốn hỏi “Là sao?”

-Đi mau nào, bến xe bus kia rồi Minh chạy thật nhanh về phía bến xe, chân tôi thì hệt như bị ai giữ lại vậy, cứ nặng trĩu không thể bước nổi.

-Sao vậy? Cậu không sợ bị ướt à??? Còn tớ thì sợ đấy

Hết bất ngờ này đến bất ngờ khác tôi thấy Minh thật kì lạ, cậu ấy bây giờ rất khác với mọi khi -Mau lên. Xe bus đến rồi kìa!!

Minh kéo lấy tay tôi, những bước chân chạy thật nhanh, thật dài, thật vội. Tôi cũng không biết lúc này mình đang thế nào nữa, đầu óc trống rỗng, cử chỉ thì lúng túng, còn hơn cả lúc tôi đứng nhìn trời mưa và nghĩ mình sẽ về nhà bằng cách nào

Chạy tới bến xe thì xe bus cũng đã chạy rồi. Minh thở dài vì đã để lỡ nó, vậy là 15 phút nữa mới có xe, 2 đứa chúng tôi sẽ lại phải đợi rồi. Cậu ấy cụp ô lại rồi quay sang hỏi tôi có lạnh không, tôi chỉ e then lắc đầu, sự quan tâm của Minh lúc này làm tôi bối rối, mặc dù vẫn âm ỉ niềm vui trong lòng. Mưa mỗi lúc lại ngớt dần, ngớt dần

-Cậu đoán xem mấy phút nữa thì mưa tạnh? – Minh hỏi tôi

-Nhìn trời mưa lâm râm thế này chắc là một lát nữa thôi, cảm ơn cậu vì chiếc ô nhé!!!- Tôi lúng túng nói

-Cậu đếm đến 100 mưa sẽ tạnh, tin tớ đi, tớ là nhà thiên văn học đấy-Minh nở nụ cười roi rói quay sang nhìn tôi

-Thật không vậy?- Tôi ngờ hoặc

-Không tin thì cậu cứ thử đếm mà xem

Tôi không biết có nên tin Minh hay không nữa, nhưng cũng chẳng biết sẽ làm gì trong thời gian đợi xe bus cả, vậy là tôi (có vẻ) ngây thơ khi nhắm mắt đếm từ 1 đến 100 theo cậu ấy

-Mi! Cầu vồng kìa

-Đâu?- Tôi giật mình vội mở mắt-Trời chưa tạnh mà!

Đó là sự thật, cầu vồng xuất hiện ở phía xa chân trời kia với đủ 7 màu: lục, da cam, vàng, lục, lam, chàm, tím. Tôi gần như phát khóc khi khung cảnh tuyệt vời này đang xuất hiện trước mắt tôi, bởi đã rất lâu rồi tôi chưa được ngắm nó

được chân thật và rõ ràng như thế này

-Đấy, tớ đã nói mà

-Có đẹp hơn mưa không?- Tôi mơ hồ nói

-Cầu vồng đẹp, nhưng nếu không có mưa cũng sẽ không thể có cầu vồng, tớ nghĩ cậu cũng nên dần học cách yêu mưa đi. Tớ cũng đã từng không thích cầu vồng, nhưng vì một người, tớ có thể thay đổi được, còn cậu thì sao???

Môi tôi cứng đờ không biết trả lời Minh ra sao, nhưng khi nhìn cậu ấy vẫn thản nhiên huýt sáo tay dứt túi quần, tôi khẽ mỉm cười, nép mình vào người cậu ấy. Giấc mơ tôi đợi 17 năm nay cuối cùng cũng tới, có thể sự việc diễn ra không hoàn toàn giống như trong mộng tưởng của tôi, nhưng đối với tôi giây phút hiện giờ đã là quá đổi hoàn hảo. Rốt cuộc thì tôi cũng đã được ngắm cầu vồng cùng Minh rồi

Một chiếc xe bus lại tiếp tục đi qua nhưng chúng tôi đều không muốn bước lên, bởi lẽ chúng tôi không muốn để lỡ mất cái khung cảnh lãng mạn này. Tôi muốn ngắm cầu vồng thật lâu, và cũng muốn ở bên cạnh Minh thật lâu để cảm nhận được rằng đây là sự thực, không phải là một câu chuyện cổ tích.

Minh nắm chặt tay tôi nói: - Nếu Minh mà không có Mi, sẽ không thể là Minh toàn vẹn. Và cầu vồng cũng vậy, không có mưa cũng sẽ chẳng thể có cầu vồng

Đúng rồi, có một phép tính thế này, tôi cũng chẳng biết có phải là một sự trùng hợp ngẫu nhiên không nữa nhưng quả thật là rất dễ thương

Mi+nh= Minh

Rain+bow= Rainbow

Cuộc sống cũng giống như mưa và cầu vồng vậy. Nếu thiếu 1 trong 2 thì cuộc sống sẽ không còn ý nghĩa nữa, vậy nên chúng luôn song song cùng tồn tại. Nỗi buồn cũng chỉ như một chút hương vị của hạnh phúc mà thôi. Để đến được những gì mà người ta mong muốn phải trải qua ít nhất một nỗi buồn, nó làm ta trưởng thành hơn. Học cách chấp nhận chứ không phải lãng quên.

Tình yêu đầu của tôi đã kết thúc. Đó dù sao cũng chỉ còn là quá khứ mà thôi.

Cất quá khứ vào một góc trong trái tim rồi khoá nó lại, vậy là sẽ không ai có thể mở được nó, ngay cả chính tôi cũng sẽ không bao giờ mở nó ra thêm một lần nào nữa. Chấp nhận để cho những cơn mưa đi qua cuộc đời để có một ngày nắng ấm. Sẽ nghe những bản nhạc buồn để thấu hiểu được những cảm xúc xuất phát từ con tim. Tôi định hỏi Minh nếu hôm nay không phải là một ngày mưa, tôi có biết được tình cảm cậu ấy dành cho tôi không?

Nhưng rồi tôi cũng lại tự trả lời mình. Tình yêu đôi khi không cần thể hiện qua lời nói, lời nói có thể giả tạo, còn tình cảm thì sẽ luôn chân thành...

Và tôi, trong giờ phút này, đang dần yêu những cơn mưa vừa rồi đây, còn bạn thì sao? Bạn yêu mưa? Và cũng yêu cả cầu vồng nữa chứ?